Ετος Δ΄ — Αριθμος 216 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 19 Νοεμβριου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ΄ ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ΄ ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ Βιολέττα ἐλευθερωθεῖσα, εἶδε τότε δύο ξίφη λάμποντα, περιστρεφόμενα ὡς μετέωρα ὑπεράνω κεφαλῶν κλονιζομένων, εἶδε τῆδε κακεῖσε γενόμενα κενά τινα μεταξὺ τοῦ πλήθους, δύο ἵππους σκιρτῶντας, δύο ἄνδρας σπαθίζοντας καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν τὸν Δεβὼτ ἐλεύθερον καὶ δακρυρροοῦντα, ὅστις ἐγονυπέτει ὡς νὰ ἦτο ἐνώπιον ἀγγέλων σωτήρων.

Ὥρμησε πρὸς τὴν κλίμακα ἵνα εὐχαριστήσῃ καὶ αὐτὴ τοὺς δύο ἐλευθερωτάς. Ὁ πρὸ τοῦ πύργου χῶρος εἶχε καθαρισθῆ καὶ ἦτο ἔρημος τῶν σκαπανέων, ὅπως τὸ ἐσωτερικὸν εἶχε καθαρισθῆ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων καὶ ἦτο ἔρημον πάσης τροφῆς. Ἡ καταπτοηθεῖσα σπεῖρα, διασπαρεῖσα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἔτρεχε πάσῃ σπουδῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἱππέων.

Ἀλλ' ἡ Βιολέττα ἔσχε δυνάμεις ἐπαρκεῖς μόνον ὅπως ὑπερασπισθῇ ἑαυτὴν καὶ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸν σύζυγόν της. Μόλις εὑρέθη ἀπηλλαγμένη, μόνη, σωθεῖσα καὶ εὐθὺς ἀπέμεινεν ὡσεὶ καρφωμένη εἰς τὸ ἔδαφος, παράλυτος, κλονιζομένη, ἂν δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐδώλιόν τι, τὸ ὁποῖον νὰ δεχθῇ ἐνῷ κατέπιπτε τὰ νεναρκωμένα μέλη της, θὰ κατέπιπτεν ὕπτιος.

Ἡ θαυμαστὴ ὅμως αὕτη βοήθεια, ἡ τόσον ἐγκαίρως φθάσασα, δὲν κατήρχετο ἐξ οὐρανοῦ. Ὁ κύριος Ρυβαντὲλ ἀντιστράτηγος, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ διοίκησις ὀκτὼ ταγμάτων καὶ πέντε ἰλῶν, εἶχε μείνει ὄπισθεν, καθὰ εἴπομεν. Ἦτο γενναῖος μαχητὴς καὶ ἔντιμος ἀνήρ, μὴ ἀγαπῶν τὰ μεγαλεῖα, ἕνεκα τούτου δὲ πλέον ὑπερήφανος καὶ εὐερέθιστος ἀπέναντι τῶν πριγκίπων καὶ τῶν μεγάλων ἀνωτέρων του.

Ἦτο ἀνὴρ ρέπων πρὸς τὸ ἀντιπολιτεύεσθαι, ὡς θὰ ἔλεγον σήμερον, ὁμοιάζων κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν Κατινά, ἀλλ' ὁ χαρακτὴρ τῶν δύο ἦτο διάφορος. Ὁ Κατινὰ ἦτο ἤπιος, εὐγενής, ἐπιφυλακτικός, σιωπηλὸς ὅτε ἡ Αὐλὴ τὸν ἠδίκει. Ὁ Ρυβαντὲλ ἦτο ὀργίλος, πεισματώδης, φιλόνεικος. Αἱ ἰδιότητές του ὅμως αὗται δὲν τὸν ἠμπόδισαν, διότι ἦτο ἀνδρειότατος καὶ πλουσιώτατος καὶ τὰ δύο ταῦτα προτερήματά του τὸν καθίστων ἀγαπητὸν εἰς τοὺς στρατιώτας.

Ὁ Ρυβαντέλ, γινώσκων ὅτι εἶχεν ἔμπροσθέν του τὸν δοῦκα τῆς Βανδώμης, ἕνα πρίγκιπα ἐξ αἵματος καὶ ὄπισθέν του τὸν κύριον Βουφλέρ, ἕνα μεγιστᾶνα, καθόλου δὲν ἐμερίμνα νὰ κολακεύσῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρων του· ἐτήρει τὴν θέσιν του μεταξὺ τῶν δύο, ἀναθεὶς τὴν διοίκησιν τῆς φαλαγγός του εἰς ἕνα ταξίαρχον καὶ φροντίζων νὰ μὴ προσεγγίσῃ πολὺ εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἢ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἐκ φόβου μή πως ἐπιπλεχθῇ καὶ φιλονεικήσῃ πρὸ τῆς μελετωμένης ἐκστρατείας.

Χάριν τοῦ εἰρηνικοῦ τούτου σκοποῦ ἐβάδιζε μόνος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ ἑνὸς θεράποντος ὡς ἁπλοῦς ἐθελοντής, ἀφίνων νὰ καλπάζῃ μόνος του ὁ ἵππος του, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀναθρέψει καὶ ἔβλεπε τὰ πεδία δι' ὧν διήρχετο κάμνων παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς συγκομιδῆς.

Μακρόθεν, ὅτε ἔφθανεν ἐπί τινος ὑψώματος, ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὰς ἴλας τοῦ ἱππικοῦ ἐξεγειρούσας τὸν κονιορτόν· ὄπισθεν διέκρινε τὰς πυκνὰς φάλαγγας καὶ τὰς δώδεκα ἴλας τοῦ κυρίου Βουφλέρ, παρ' ᾧ ὁ δοῦξ τοῦ Μαὶν ὑπηρέτει ὡς ὑποστράτηγος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ ἐκείνῃ, περίστασις ἀξιοσημείωτος, διότι χάρις εἰς αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Βουφλὲρ εἶχε πραγματικὴν Αὐλὴν πέριξ αὐτοῦ.

Αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐλεύθερον μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων δυνάμεων ἀνέπνεεν ἐλευθέρως τὸν ἀέρα, ἐκροτάλιζε τὸ μαστίγιόν του καὶ ἐχαριεντίζετο προσηνῶς μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ μετὰ τοῦ γηραιοῦ του θεράποντος, ὅστις ἠσθάνετο ἕνεκα τούτου ποιάν τινα στενοχωρίαν.

Ὅταν ὁ Ρυβαντέλ, τὴν πρωΐαν, εἶδε τὸν κύριον δοῦκα τῆς Βανδώμης νὰ σταματήσῃ ἐν Οὐδάρδ, ἔπειτα τὸν κύριον Βιλλεμὺρ νὰ σταθμεύσῃ ἐπίσης, ἐφοβήθη μὴ ἐπέλθῃ ὁ συνωστισμός, ὁ προερχόμενος κατ' ἀνάγκην εἰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ ἐπιφέρων τὸν φυρμὸν τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων, διὸ ἔπεμψε τὸν ὑπασπιστήν του, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων.

Ἀπομείνας μόνος μετὰ τοῦ θεράποντός του, ἤρχισε ν' ἀνιᾷ, ὁπότε, παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ παρακειμένου μικροῦ δάσους, εἶδεν ἵππους φυλασσομένους ὑπό τινος ἱπποκόμου, ἱππεύοντος ἐπὶ ἡμιόνου.

Τρεῖς ἱππεῖς, ἐπωφελούμενοι τοῦ ἡλίου, ὅστις ἐχρύσου τὴν χλοερὰν κλιτὺν τῆς ὁδοῦ, εἶχον ἐπανοποθέσει ἐπὶ τοῦ χόρτου λιτὰς προμηθείας. Φιάλη οἴνου, τὰ λείψανα πλακοῦντος καὶ ξηροί τινες καρποὶ ἀπετέλουν τὸ πρόγευμα. Ἀλλ' ἐκ τῶν τριῶν δαιτυμόνων εἷς μόνος μετεῖχε τοῦ προγεύματος. Καὶ οὗτος ὅμως ἔτρωγε βραδέως, σχεδὸν ἀκουσίως, ρίπτων βλέμμα στοργῆς ἐπὶ τῶν δύο συντρόφων, του οἵτινες, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του καθήμενοι, ἔκλινον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ ἔπαιζον ἀσυνειδήτως, ὁ μὲν μετὰ τῶν μακρῶν ὤτων μέλανος καὶ λευκοῦ σκύλακος, ὁ δὲ μετὰ τῆς κυνηγετικῆς του μαχαίρας.

Ὁ Ρυβαντὲλ ἔστη ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς

εἰκόνος ταύτης πλήρους μελαγχολίας καὶ χάριτος· ὁ τρώγων ἦτο βραχύσωμος ἀνὴρ στρογγύλος καὶ ἐρυθρὸς μὲ τὴν κόμην μιξοπόλιον. Ἔφερεν ἔνδυμα μέλαν, μαλλίνας περικνημίδας, σανδάλια ἀντὶ ὑποδημάτων, καίτοι ὤφειλε νὰ ταξειδεύσῃ ἔφιππος. Θὰ ἦτο ἱερεὺς ἢ ἡγούμενος.

Ἐκ τῶν δύο περιλύπων συντρόφων, ὁ θωπεύων τὸν κύνα ἦτο ὡραῖος καὶ ἰσχυρὸς νεανίας ἔχων μέλαιναν κόμην, ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ φέρων πένθιμον ἐνδυμασίαν, ὁ ἕτερος δὲ ἀσθενὴς νεανίσκος, ξανθὸς ὡς ὁ χρυσός, μολονότι ἦσαν μέλαιναι αἱ βλεφαρίδες τῶν χαμαὶ νευόντων ὀφθαλμῶν του.

Ὁ θόρυβος, ὃν προὐξένησαν πλησιάζοντες τὸν ὅμιλον οἱ τρεῖς ἵπποι τοῦ Ρυβαντέλ, οἱ χρεμετισμοί των, ὅτε διέκριναν τοὺς ἄλλους ἵππους, προὐκάλεσε τὰς ὑλακὰς τοῦ κυνός, ἔκαμε δὲ τὸν ὑψηλὸν μελάγχρουν νέον, νὰ στραφῇ. Ὁ Ρυβαντὲλ εἶδε τότε γνωστὴν φυσιογνωμίαν.

— Μπᾶ διάβολε! εἶνε ὁ Λαβερνῆ, ἀνέκραξεν.

Ὁ Γεράρδος, — διότι αὐτὸς ἦτο — ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἔδραμε πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατηγοῦ, ἀνακράζων·

— Κύριε Ρυβαντέλ!..

Οἱ ἕτεροι δύο ἄνδρες, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ νεανίσκος, ἠγέρθησαν ἅμα ἀκούσαντες τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τοῖς ἐνέπνεε σεβασμόν. Ὁ κύων ἔπαυσεν ὑλακτῶν καὶ κατεκλίθη πλησίον τοῦ ἱερέως.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος, μετὰ πόσης χαρᾶς σᾶς ἐπαναβλέπω.

— Κι' ἐγὼ πόσον ἐκπλήσσομαι, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, διότι ἐνόμιζον ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Κατινά.

— Ἤμην πράγματι, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Λαβερνῆ μεθ' ὑποκώφου φωνῆς.

— Διατί λοιπὸν σᾶς εὑρίσκω ἐνταῦθα; Ὁ Κατινὰ δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι μαχόμενος κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας. Ἀ! συγγνώμην!.. προσέθηκεν αἴφνης ἅμα ὡς παρετήρησε τὸ πένθος τοῦ νέου, λυπηράτις ἀπώλεια ἴσως σᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐπανέλθητε.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ὑποτρόμου.

Ὁ Ρυβαντὲλ ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου του καὶ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του τὸν τράχηλον τοῦ Γεράρδου ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν μετὰ στοργῆς.

— Θ' ἀφιππεύσω, εἶπε, καὶ οὕτω θὰ συζητήσωμεν κάλλιον. Ποῖον ἔχετε ἐκεῖ μαζί σας; Τὸν ἀδελφόν σας; τὸν γραμματέα σας.

— Στρατηγέ μου, ὁ νέος οὗτος δὲν εἶνε ἀδελφός μου, διότι τὸν μόνον, ὃν εἶχον, ἀπωλέσαμεν πρὸ πολλοῦ. Εἶνε κἄτι τι πλέον ἢ ἀδελφός μου, εἶνε ὁ κύριος Βελαίρ, ὁ φίλος μου. Ὁ γέρων εἶνε ὁ παιδαγωγός μου, ὁ ἀββᾶς Ἰασπῖνος.

Ὁ Ρυβαντὲλ ἀπεκαλύφθη. Ὁ Ἰασπῖνος, ἀπομάξας τὸ στόμα του, καὶ ὁ Βελαὶρ διευθετήσας τὴν κόμην του, ἐχαιρέτισαν εὐσεβάστως καὶ μακρόθεν τὸν στρατηγόν.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος, σᾶς παρακαλῶ, μὴ σταματήσετε ἐδῶ· ὁ νεανίας οὗτος κρύπτεται. Ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Λουβοὰ καὶ ἀποφεύγει ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ φανῇ. Σεῖς, στρατηγέ μου, εἴσθε τόσον γνωστός, τόσον μεγάλη εἶνε ἡ λάμψις τῆς θέσεώς σας, ὥστε ἂν διήρχοντο ἀπ' ἐδῶ νέα στρατεύματα, θ' ἀνεκαλύπτετο ὁ καϋμένος αὐτὸς νέος.

— Ἀ! κρύπτεται, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν συμπαθῆ μορφὴν τοῦ Βελαίρ, κἄτι μεγάλον ἔγκλημα θὰ διέπραξεν. Ἐν τούτοις, εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ ν' ἀπαρέσκῃ τις εἰς τὸν κύριον Λουβοὰ δὲν χρειάζεται καὶ πολύ, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντὲλ χαίρων, διότι παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκφέρῃ ἕνα δηκτικὸν ὑπαινιγμὸν κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ Γεράρδος ἐστέναξεν.

— Καλὰ λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός, θὰ ἐξακολουθήσω τὴν πορείαν μου· ἱππεύσατε, Λαβερνῆ, διότι θὰ μὲ συνοδεύσετε. Ὁ καλὸς ἀββᾶς μετὰ τοῦ νεανίου θὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι μακρόθεν, θὰ τοῖς χρησιμεύσωμεν ὡς πρόσκοποι καὶ θὰ τοὺς ὑπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ Λουβοὰ δὲν εἶνε πανίσχυρος ἐν Γαλλίᾳ, εἶπεν ὁ Ρυβαντὲλ ἐν ἐξάψει, διάβολε! Λοιπὸν ἔλθετε, φίλε μου, ἔχω νὰ σᾶς εἴπω χίλια πράγματα καὶ διατάξατε νὰ μοὶ δοθῇ ἓν τεμάχιον ἐξ ἐκείνου τοῦ πλακοῦντος, τὸ ὁποῖον ὁμολογῶ ὅτι θὰ ἔτρωγον εὐχαρίστως. Θὰ τὸ καταβροχθίσω εἰς τὸν δρόμον· οὕτω δὲ θ' ἀποφύγω νὰ γευματίσω ἀπόψε μετὰ τῶν τόσων ἐκείνων πριγκήπων.

Ὁ θεράπων ἔσπευσε νὰ λάβῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀββᾶ καλὸν τεμάχιον πλακοῦντος, ὅπερ ὁ Βελαὶρ ἔθηκεν ἐπὶ πλατέος φύλλου συκομωρέας. Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος, σφίγξας τὴν χεῖρα τῶν συντρόφων του, ἵππευσεν. Ὁ Ρυβαντὲλ κατεβρόχθισε μὲ ὄρεξιν τὸ τεμάχιον, ἔπιεν ἐκ τῆς φιάλης, ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε πλησίον τοῦ Γεράρδου, θαυμάζων ὁλονὲν τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις ἐναπέθετεν ἐπειγόντως ἐν λευκῷ χειρομάκτρῳ τὰ λείψανα τοῦ προγεύματος, διατάσσων τὸν θεράποντα νὰ τὰ κρύψῃ ἐν τῷ ὁδοιπορικῷ σάκκῳ. Τὸ κυνάριον, μόλις εἶδε τὸν Γεράρδον ἔφιππον, καὶ ἐπήδησεν εὐκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἔνθα ἐτοποθετήθη, ἐκτείνων τοὺς πόδας, ὡς τὸ ἀρνίον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ καλοῦ ποιμένος.

— Ἂς μὴ πηγαίνωμεν τόσον γρήγορα, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, δὲ ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν ἡμεῖς. Δόξα τῷ Θεῷ, εἴμεθα ἐν ἐν εὐνοίᾳ.

— Ἡ εὔνοια περιορίζεται εἰς ὑμᾶς μόνον, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Πῶς! Ἔχετε παράπονα; Ἀφ' οὗ ὁ Κατινὰ ἔγραψε περὶ ὑμῶν καὶ τῆς καλῆς σας διαγωγῆς εἰς Σταφφάρδην... δὲν εἴσθε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς διοικήσεως ἣν σᾶς ἀνέθηκαν διὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην;

— Δὲν μοὶ ἔδωκαν κἀμμίαν διοίκησιν, στρατηγέ μου;

— Πῶς! Θὰ ὑπηρετήσητε πάλιν, ὡς ὑπολοχαγός; Δὲν σᾶς ἀνετέθη τοὐλάχιστον ἡ διοίκησις λόχου;

— Δὲν θὰ ὑπηρετήσω ποσῶς καὶ δὲν εἶμαι πλέον οὔτε ὑπολοχαγός, κύριε· μὲ ἀπέταξαν!

Ὁ Ρυβαντὲλ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

— Ὑμεῖς!.. ἀξιωματικὸς φρόνιμος ὡς κόρη, καὶ γενναῖος ὡς λέων. Σᾶς ἀπέταξαν! Καὶ ποῖος ἆρά γε;

— Ἐκεῖνος ὅστις συνήθως ἀποτάσσει, ὁ κύριος Λουβοά.

— Τί τοῦ ἐκάματε λοιπόν, Λαβερνῆ;

Ὁ Γεράρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ἐδυσφόρει, διότι ἠναγκάζετο νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τῆς μνήμης εἰς τὴν σκολιὰν καὶ ὀδυνηρὰν περίοδον τῶν συμφορῶν του. Ἀλλ' ὁ μεθ' οὗ ὡμίλει μὲ τόσην εἰλικρίνειαν τὸν ἐκύτταζεν, ὥστε πᾶσα ἐπιφύλαξις θὰ ἦτο προσβολὴ δι' αὐτόν. Διηγήθη λοιπὸν εἰς τὸν Ρυβαντὲλ τὴν καλωσύνην τοῦ Κατινά, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐν Σταφφάρδῃ μάχης, τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βελαίρ, τὴν φυγὴν τῆς Ἀντωανέττης, τὴν σκληρότητα τοῦ Λουβοὰ πρὸς τὴν νεάνιδα ταύτην καὶ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Λαβερνῆ, ἣν ὁ ἀνόσιος ὑπουργὸς εἶχε φονεύσει, ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ της.

— Ἀνάθεμα! ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δαίμων τῆς κολάσεως, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντὲλ ὅλως συγκεκινημένος ἐξ οἴκτου καὶ ὀργῆς. Πῶς! σᾶς καταδιώκει, διότι ὑπερασπίσθητε τὴν μητέρα σας καὶ τὴν μνηστήν σας;

Ὁ Γεράρδος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ, ἣν ἐπέδειξε τῷ στρατηγῷ.

«Κύριε Γεράρδε Λαβερνῆ.

»Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἔλλειψιν πειθαρχίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, καὶ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀκόμη. Μετὰ τὴν μύνησιν, ἣν ὑπέβαλαν πρὸς Αὐτόν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σᾶς ἀφαιρεῖ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ὃν εἶχεν εὐδοκήσει νὰ σᾶς ἀπονείμῃ. Θὰ μένητε δὲ ὑπὸ κράτησιν ἓξ μῆνας εἰς τὸν πύργον σας. **»Μιχαὴλ Λουβοά».**

— Ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ στρατηγός· αὐτὸ εἶνε πολύ!... Ἂν ἔκαμναν εἰς ἐμὲ παρομοίαν ἀδικίαν!...

— Σεῖς εἴσθε ἀνώτατος ἀξιωματικός, στρατηγέ μου, καὶ φοβοῦνται νὰ τὸ κάμουν. Ἐγὼ εἶμαι ἐπαρχιώτης εὐγενής, ἁπλοῦν ἄτομον, καὶ μὲ μίαν πνοὴν ἐξαφανίζομαι... ἐκμηδενίζομαι.

— Καϋμένε Λαβερνῆ!... εἶπε μὲ οἰκειότητα ὁ στρατηγός· ἀλλὰ τώρα τὸ συλλογίζομαι!... Εἶσαι ὑπὸ δυσμένειαν, ὅσον καὶ ὁ φίλος σου ὁ Βελαίρ· εἶσαι ὑπὸ περιορισμόν, καὶ οἱ ἓξ μῆνες δὲν παρῆλθον εἰσέτι· σκέψου καλῶς εἰς τί ἐκτίθεσαι, ἀπέναντι τοιούτου τέρατος, ὡς ὁ Λουβοά! Εἶνε ἱκανὸς νὰ σὲ τουφεκίσῃ. Τί διάβολο! πρέπει νὰ προσέχῃς... κανεὶς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σὲ σώσῃ, ἀγαπητέ μου νέε· διατί ἐκτίθεσαι τόσον εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἡμέραν, ἀπέναντι εἴκοσι πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων, ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις δύνανται νὰ σὲ ἀναγνωρίσωσιν. Αὐτὸ εἶνε ἀφροσύνη.

— Στρατηγέ, εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, φοβοῦμαι μόνον μήπως σᾶς δυσαρεστήσω· εὐχαριστῶ διὰ τοὺς καλούς σας λόγους. Ἐγὼ ἐπιστρέφω, ὅπως συν-

αντήσω τοὺς φίλους μου, σεῖς δὲ ἐξακολουθήσατε τὸν δρόμον σας, διότι εἶνε φόβος μήπως μᾶς ἴδωσιν ὁμοῦ.

Ὁ στρατηγὸς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον.

— Δὲν μοῦ λέγεις, Λαβερνῆ, μήπως μ' ἐκλαμβάνεις διὰ κανένα δειλόν. Καὶ ἀπὸ πότε ὁ Ρυβαντὲλ φοβεῖται τὰς σχέσεις τῶν διατελούντων ἐν δυσμενείᾳ; Μήπως εἶμαι χωροφύλαξ διὰ νὰ σὲ συλλάβω εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου; Μήπως εἰς τὸν διορισμόν μου ὡς ἀντιστρατήγου εἶνε ἀναγεγραμμένον τὸ καθῆκον νὰ μαντεύω τὰς ἀντιπαθείας τοῦ Λουβοά, καὶ ν' ἀναγνωρίζω ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν εἶνε ἐλεύθεροι ἢ καταδεδικασμένοι εἰς περιορισμόν; Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴ σὲ μέλῃ δι' ἐμέ, ἂς φροντίσωμεν περὶ σοῦ κάλλιον. Ὅ,τι σοῦ εἶπον προήρχετο ἐξ ἁπλῆς περισκέψεως· γνωρίζω τὸν Λουβοὰ καὶ τοὺς κατασκόπους του μὲ τὰς θηριώδεις ἐνεργείας του. Σὲ εἰδοποίησα τώρα· ἂς προχωρήσωμεν.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου στρατηγοῦ καὶ τὴν ἔσφιγξεν ἐν ἀφοσιώσει.

— Προεῖδον τὰ πάντα, εἶπεν, ἐρχόμενος ἐνταῦθα καὶ περιμένω πάντα κίνδυνον.

— Ὥρα καλή! ἀλλὰ μήπως εἶνε ἀδιακρισία νὰ σ' ἐρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς;

— Στρατηγέ μου, παλαιέ μου φίλε, εἶσθε ἐξ ἐκείνων τῶν εὐγενῶν ἀνθρώπων, πρὸς οὓς μετὰ χαρᾶς ἀνακοινοῖ τις τὰ μυστικά του. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, ὅπου διέμενον τεθλιμμένος μετὰ τὸν θάνατον τῆς ταλαιπώρου μητρός μου, ἔμαθον ἀορίστως ὅτι προπαρεσκευάζετο ὁ καταρτισμὸς φοβεροῦ στρατοῦ. Ἐγένοντο ἐνέργειαι εἰς τὰς ἐπαρχίας, κρυφίως συνελέχθησαν ἐργάται καὶ νεοσύλλεκτοι, καὶ αἱ ἀποθῆκαι ἐκενώθησαν. Βαθμηδὸν ἠκολούθησα τὸ ρεῦμα, ὅπως ἴδω πρὸς ποῖον μέρος ἤθελον καταλήξῃ ἅπασαι ἐκεῖναι αἱ προπαρασκευαί, οἱ ρύακες μὲ ἔφερον εἰς τὸν ποταμόν, ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπείσθην, ὅτι ὁ Λουβοὰ μελετᾷ νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς Φλάνδρας, καὶ ν' ἀποκλείσῃ αὐτὴν ὡς τὴν Σαρλεροὰ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἴσως κάτι κατὰ τῆς Ὀστένδης.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ· ἀλλ' ἐν τιμῇ, ἡμεῖς οὐδὲν γινώσκομεν. Ἅπασαι αἱ διαταγαὶ μᾶς ἦλθον συγχρόνως. Ὁ Βουφλέρ, ὁ δοὺξ τῆς Βανδώμης, ὁ Λουξεμβούργ, ὁ Ζοαγιέζ, ὁ κύριος Σουβίζ, ὁ κύριος δοὺξ καὶ ἐγώ, ἀπήλθομεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὀφείλοντες νὰ τελέσωμεν τὴν αὐτὴν πορείαν. Τὰ σώματα αὐτῶν ἀποτελοῦσι μέχρι τοῦδε στρατὸν ἑξήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν· ὄπισθεν ἡμῶν καὶ μεθ' ἡμῶν βαδίζουσι στρατεύματα, ἅτινα δὲν γνωρίζομεν, πυροβολικόν, ὅπερ ὑπολογίζω εἰς ἑκατὸν τηλεβόλα τοὐλάχιστον, μετὰ φορτηγῶν ἁμαξῶν δι' ἓν ἑκατομμύριον λιτρῶν πυρίτιδος. Εἶνε τεράστιον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τρόφιμα καὶ τὰς προμηθείας, αὐτὰ ὑπερβαίνουσι πᾶσαν ἰδέαν. Εἶδον χθὲς πεντακοσίας φορτηγοὺς ἁμάξας νὰ μεταφέρωσι ξύλα διὰ τὸ μαγειρεῖον. Ἡ σειρά των ἐξετείνετο ἐπὶ δύο λεύγας. Εἰς τί θὰ χρησιμεύσουν πάντα ταῦτα; Ὁ βασιλεὺς ἴσως δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ τούτου, ἀλλ' ὁ Λουβοὰ τὸ γνωρίζει καλῶς, καὶ εἶνε λαμπρὰ ἐργασία αὐτή, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

— Ὦ! ναί, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ κύριος Λουβοὰ εἶνε μεγαλοφυΐα· δύνασθε νὰ τὸν ἀποκαλέσητε δαίμονα, καὶ εἶνε πράγματι ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ. Καὶ ὅμως, κύριε Ρυβαντέλ, τὸ καταχθόνιον αὐτὸ πνεῦμα, ὅπερ ἐπιφέρει πανταχοῦ τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν φθοράν, τὴν μάστιγα αὐτήν, ἥτις ἐξωλόθρευσε δὶς τὸ Παλατινάτον, πέρυσιν ἀκόμη ἀνεπανορθώτως, τὸν κολοσσὸν αὐτόν, καθ' οὗ ὅπως τὸν κρημνίσωσι, συνηνώθησαν ἅπαντες οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης, εἰς κόκκος ἄμμου, ἓν ἄτομον, θὰ τὸν καταστρέψῃ. Ὁ Λουβοὰ θὰ παρευρεθῇ ἀναμφιβόλως εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἣν προπαρασκευάζει, δι' ὃ ἦλθον ἐπίτηδες ὅπως φονεύσω τὸν Λουβοά, προσέθηκε ψυχρῶς ὁ Γεράρδος προσηλῶν τοὺς ζωηροὺς ὡραίους του ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἐξημμένην ὄψιν τοῦ Ρυβαντέλ.

— Αἴ, αἴ!.. διάβολε!. παραπολὺ βιάζεσαι, νεαρέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός· δὲν ἀποδοκιμάζω τὸν σκοπόν σου, ὄχι· δὲν θὰ παρεπονούμην ἂν ἀπηλλασσόμεθα τοῦ Λουβοά, ποσῶς· ἀλλὰ μὲ ποῖα μέσα;

— Ὦ! στρατηγέ μου, μὲ τὸ μέσον τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ εὐγενοῦς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, τύπτων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Ὁρίστε! Καὶ μήπως νομίζεις ὅτι εἷς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δύναται νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἕνα ὑπολοχαγὸν τῶν δραγόνων;

— Δὲν εἶμαι πλέον ὑπολοχαγός, ἀφ' οὗ ἀπεταχθην. Ἐπιστρέφω ἀνεξάρτητος εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐπατριδῶν· ὁ κόμης Λαβερνῆ, νομίζω, ὅτι ἀξίζει ὅσον καὶ ὁ μαρκήσιος Λουβοά.

— Παιδίον! ὁ Μιχαήλ, ὁ υἱὸς τοῦ Μιχαήλ, δὲν μονομαχεῖ. Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτόν, καὶ θὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν, φίλε μου.

— Ἂς ἤμην κἂν βέβαιος περὶ τούτου! εἶπεν ὁ Λαβερνῆ μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος.

— Πῶς! θὰ σὲ ἠυχαρίστει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; τὸ ὀρέγεσαι;

— Καὶ διατί ὄχι, στρατηγέ μου; Τί ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁπόθεν ἡ μήτηρ ἀπῆλθεν, ἔνθα... ἓν ἕτερον προσφιλὲς πρόσωπον δὲν θὰ ἐπανευρεθῇ πλέον; Ἡ θρησκεία, ἀπαγορεύει εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὴν αὐτοχειρίαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιτρέπει ἑτέρωθεν ν' ἀποθάνωσιν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, ἀφοῦ ἐξεδίκησαν τὴν μητέρα των! Ὅθεν θὰ συναντήσω τὸν κύριον Λουβοὰ καὶ θὰ τῷ ἀνακοινώσω τὴν πρότασίν μου· θὰ ἀρνηθῇ, εἶμαι βέβαιος, ὅπως καὶ ὑμεῖς. Τότε θ' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὸν Κουρτανβώ, τὸν πρωτότοκον υἱόν του... τὸν ὁποῖον θὰ φονεύσω, ἔπειτα εἰς τὸν κύριον Μπαρβεζιέ... ἔπειτα...

— Θὰ καταστρέψῃς λοιπὸν ὅλην τὴν φωλεάν; Πόσον σπεύδεις.

— Θὰ ἐξαφανίσω τὴν γενεὰν ταύτην, ὡς ὁ Λουβοὰ ἐξηφάνισε τὴν τιμήν μου καὶ τὴν χαράν μου!.. ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἐν φοβερᾷ ἐξάψει!

— Ἡσύχασε δά, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ. Μετριάσου... ἄφησε κανένα διὰ σπόρον. Ὁ Λουβοὰ εἶνε ὁμολογουμένως ὁ χείριστος πολίτης τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς ὄχι ἔχει καὶ προτερήματα· ὡς γνωρίζεις, αὐτὸς διερρύθμισε τὸν στρατόν μας! Ἐννοῶ τὴν ὀργήν σου, ἀλλὰ ζητήσατε ἕτερον μέσον ἐκδικήσεως. Γνωρίζεις κανένα εἰς τὴν Αὐλήν;

— Κανένα δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἐπιθυμῶ κανένα νὰ γνωρίσω. Ἄκουσε, στρατηγέ μου, μὴ ἐναντιοῦσθε εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἥτις εἶνε ἀμετάτρεπτος.

— Ἄκουσε κἄτι τι, ὅπερ σοῦ λέγω χαμηλοφώνως, ἀφ' ὅσα ἀκούω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν συρροὴν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων πριγκίπων, οὓς βλέπω ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν, μοὶ ἐπῆλθεν ἀπὸ τῆς χθὲς παράδοξος ἰδέα. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Λουβοὰ δὲν θὰ ἔλθῃ μόνος νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ἐργασίαν, τῆς ὁποίας ἡμεῖς εἴμεθα ὄργανα. Ὁ βασιλεὺς ἐνδέχεται νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ πρῶτα πολεμικὰ ἔργα τοῦ προσφιλοῦς του υἱοῦ, τοῦ δουκὸς Μαίνης.

— Ὁ βασιλεύς! εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Σιωπή! φυλάξου μὴ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν σκιάν σου. Συμπεραίνω λοιπόν: ἡ πρόθεσίς σας τοῦ νὰ φονεύσητε τὸν Λουβοὰ δὲν θὰ ἦτο ἀπολύτως κακή, ἐὰν ὁ Λουβοὰ συνήνει νὰ φονευθῇ. Ἡ δὲ ἰδέα σου τοῦ νὰ προσκαλέσῃς εἰς μονομαχίαν τὸν υἱὸν τοῦ ρηθέντος Μιχαὴλ δὲν μοῦ φαίνεται πρακτική. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐφόνευες τὸν Κουρτανβὼ καὶ τὸν Μπαρβεζιέ, δὲν θὰ ἐφόνευες ὅμως καὶ τὸν τέταρτον υἱόν, τὸν ἀββᾶ Λουβοᾶ, διότι νομίζω ὅτι εἰς ἀββᾶς δὲν μονομαχεῖ· θὰ ἔμενον λοιπὸν ἀκόμη τέσσαρες μικροὶ Λουβοά, ἀφοῦ πάντες συμποσοῦνται εἰς ἑπτά. Παραίτησε αὐτὴν τὴν ἰδέαν· περίμενε τὸν βασιλέα, ἐὰν θὰ ἔλθῃ, ὅπερ δὲν ἐπιβεβαιῶ, ἀλλ' ὅπερ εἶνε πιθανόν, καὶ ἐγώ, ὅστις λέγω ὅ,τι σκέπτομαι ὑψηλοφώνως καὶ καθαρῶς, σὲ πέρνω ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἡμέραν μάχης τινός, ὅτε τὸ ἰδικόν μου χέρι θὰ εἶνε μελανὸν καὶ τὸ ξίφος μου ἐρυθρὸν καὶ σὲ παρουσιάζω εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα καὶ ἐὰν ὤφειλον ἀκόμη νὰ περάσω ἐπάνω ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ἑπτὰ Λουβοὰ καὶ τοῦ πατρός των.

— Εἶσθε ἐξαίρετος φίλος καὶ ἰσχυρὸς προστάτης, στρατηγέ μου· ἀλλά, σκεφθῆτε καλῶς τί μοῦ λέγετε. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἀποκρούσῃ τὴν αἴτησίν μου;

— Τότε θὰ ἴδωμεν.

— Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ ἀργά, ἀφοῦ θὰ εἶμαι δεσμευμένος.

— Ἀναλαμβάνω ὑπ' εὐθύνην μου τὸ ταξειδιόν σου.

— Ἀλλ' ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς παρουσιάσεώς μου πρὸς τὸν βασιλέα, ἐὰν ἀνακαλυφθῶ πρὶν καὶ μὲ ὁδηγήσωσιν εἰς τὸν Λουβοά ;

— Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι διατρέχεις πάντοτε αὐτὸν τὸν κίνδυνον, περιπλανώμενος φανερὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον !

— Ναί, ἀλλὰ τὸ ἔκαμνον ἐπὶ τούτῳ, ὅπως μὲ ὁδηγήσουν εἰς τὸν κύριον Λουβοά καὶ τῷ ἀπευθύνω τὴν πρόσκλησίν μου ἀπ' εὐθείας.

— Παράδοξος ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισεν ὁ Ρυβαντέλ· ἐκτίθεται εἰς παρόμοιον κίνδυνον, συνοδευόμενος ὑπὸ φίλου, ὅστις διατρέχει μεγαλείτερον κίνδυνον ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἑνὸς ἀββᾶ, ὅστις εἶνε ἱκανός, τὸ πολὺ - πολύ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ὁπόταν θὰ τὸν ὁδηγήσουν ἔμπροσθεν τοῦ οὐλαμοῦ, ὅστις θὰ τὸν τουφεκίσῃ.

— Στρατηγέ μου, δὲν πρέπει νὰ εἰπῆτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀββᾶ Ἰασπῖνον, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν.

— Διατί λοιπόν ;

— Διότι εἶχεν αὐτὸς ὅλως διόλου ἄλλην ἰδέαν· ὅσον ἀφελὴς καὶ σᾶς φαίνεται, ἤθελε τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ νὰ μεταβῇ εἰς Βερσαλλίας.

— Αὐτὸς εἰς Βερσαλλίας ! . .

— Τίποτε ὀλιγώτερον σᾶς λέγω! Ἦτο μάλιστα πεπεισμένος, ὡς μοὶ ἔλεγεν, οὐ μόνον ὅτι θὰ πείσῃ τὸν βασιλέα, ὅτι εἶμαι ἀθῷος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ προβιβάσωσιν εἰς στρατάρχην.

— Εἰς στρατάρχην ;

— Καὶ αὐτὸ φαίνεται ἐλάχιστον εἰς τὸν Ἰασπῖνον. Δὲν εἰξεύρετε τί εἶνε ὅταν τοῦ καταιβαίνῃ καμμία ἰδέα εἰς τὸ κεφάλι.

— Πρέπει νὰ προσέξῃς! θὰ εἶνε ἴσως τρελλός. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἐκατάλαβα κάπως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ! Εἶνε ἱκανὸς νὰ σὲ καταστρέψῃ !

— Ὄχι, ὄχι, στρατηγέ μου, ὁ Ἰασπῖνος δὲν σκέπτεται πάντοτε, καὶ ὅταν ἡ κεφαλὴ εἶνε κενή, ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκφράζει τίποτε, ἀλλ' ὅταν ὁ Ἰασπῖνος σκέπτεται, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι σκέπτεται δι' ἐμὲ καὶ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἂν προσκαίρως παρῃτήθη τῆς ἰδέας τοῦ νὰ μὲ προβιβάσῃ εἰς στρατάρχην, ἂν ἦλθεν ἐδῶ μαζί μου, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς Βερσαλλίας, τὸ ἔπραξε, διότι φοβεῖται μὴ κάμω καμμίαν ἀφροσύνην.

— Ἄκουσέ με, ἀγαπητέ μου νέε, κρύψε τὸν ἀββᾶν σου εἰς ἕνα κουτί· τὸν φίλον σου Βελαὶρ εἰς ἕνα ἄλλο· κρύψου καὶ σὺ εἰς κανὲν τρίτον· κάμε εἰς αὐτὰ μερικὰς τρύπας διὰ ν' ἀναπνέετε. Κολλῶ ἐγὼ εἰς αὐτὰ τὰ κουτιὰ μερικὰς ἐπιγραφάς, τὰ φυλάττω μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ εἰς τὴν κατάλληλον ἡμέραν, σᾶς ἀποκαλύπτω.

ΙΘ'

ΚΑΤΟΠΤΕΥΣΕΙΣ

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησε δι' ἑνὸς μειδιάματος εἰς τοὺς ἠχηροὺς γέλωτας τοῦ ἀγαθοῦ στρατηγοῦ, ὁπότε αἴφνης διέκρινον ἐν τῇ ἀμφιλύκῃ τῆς ἑσπέρας σκιάς τινας ἀνθρώπων, ἐρχομένων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀσθμαινόντων, διὰ χειρονομιῶν δὲ καὶ κραυγῶν φρίκης καλούντων εἰς βοήθειαν.

— Αἴ, τί τρέχει ! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντὲλ σταματήσας τὸν ἵππον του, ὅπως ἀναγνωρίσῃ κάλλιον τὸν κίνδυνον πρὶν ἢ ὁρμήσῃ εἰς αὐτόν. Μήπως ὁ ἐχθρὸς διέβη τὰ σύνορα καὶ ἀπώθησε τὴν ἐμπροσθοφυλακήν μας ; Ἢ μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Γουλιέλμος τῆς Ἀγγλίας μᾶς παρεσκεύασε τὴν αὐτὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν ἐσκοπεύομεν νὰ τῷ κάμωμεν ; Ἄκουσε, Λαβερνῆ, τὸ πιστόλιον εἰς τὸ χέρι καὶ ἂς σπεύσωμεν !

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἐφώναζον πλησιάζουσαι αἱ θλιβεραὶ σκιαί.

— Εἶνε χωρικοί... γυναῖκες, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Οἱ ὁποῖοι φεύγουν, ἕνεκα ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς ἐπιμένων εἰς τὴν ἰδέαν του.

Ὁ Γεράρδος ἔδραμε πρός τινα τῶν φυγάδων καὶ τὸν ἠρώτησεν· ἔμαθε δὲ ὅτι σῶμα πεζικοῦ ἐπολιόρκει καὶ ἐλεηλάτει πλησίον κείμενον πύργον.

— Πεζικόν! τὸ ἰδικόν μου ἴσως ; ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ. Διάβολε, ἂς ἴδωμεν τί συμβαίνει, Λαβερνῆ !

Καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του.

— Λέγουσι, στρατηγέ, ὅτι εἶνε ἡ οἰκία προμηθευτοῦ τινος τῆς τροφοδοσίας.

— Ἄ! τότε διαφέρει, ἂς μὴ βιασθῶμεν.

— Ναί, στρατηγέ μου, ἀλλ' οἱ στρατιῶταί μας δὲν εἶνε λῃσταὶ καὶ εἰς τροφοδότης δὲν εἶνε Ὁλλανδός.

— Ἔχεις δίκαιον· ἂς σπεύσωμεν.

Καὶ οἱ δύο ἱππεῖς ἤλασαν ἀπὸ ρυτῆρος.

Γνωρίζομεν τὰ ἐπίλοιπα. Εἴδομεν τὴν φυγὴν τῶν σκαπανέων καὶ τὴν φοβερὰν ἐνέργειαν τῶν δύο ξιφῶν. Ἀφήσαμεν τὸν Δεβώτ, γονυπετῆ ἐνώπιον τῶν σωτήρων του, τὸν Λαγκομπὲρζ κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν κλίνην του, τὸν ἐπιστάτην καὶ τὸν πάρεδρον, δὲν ἠξεύρομεν ποῦ, τὴν Βιολέτταν ἀκίνητον καὶ παγωμένην εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος.

Πέριξ τοῦ Ρυβαντέλ, μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς ἔσπευσε καὶ αὐτός, εἶχον συναθροισθῆ οἱ χωρικοὶ τοῦ Οὐδὰρδ ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι εἰς στρατηγὸς ἤρχετο εἰς βοήθειάν των.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς εἰς τὸν Δεβώτ, ἀφοῦ αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἀφίππευσαν καὶ ἐνεπιστεύθησαν τοὺς ἵππους των εἰς εἴκοσι χεῖρας προθυμοποιηθείσας ν' ἀναλάβωσιν αὐτούς, καλὰ τὴν ἐγλυτώσατε, κύριε τροφοδότα, πιστεύω ὅτι αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ἤθελαν νὰ σὲ κρεμάσουν !

— Ἰδοὺ καὶ τὸ σχοινί, προσέθηκεν ὁ Δεβώτ, ὅστις ᾐσθάνετο τὸν ἑαυτόν του ἀπηγχονιζόμενον μόνον ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ κινδύνου.

— Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως.

— Ἀλλ' ἤκουσα καὶ μίαν γυναῖκα νὰ φωνάζῃ μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἦτο ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκά μου, κύριε στρατηγέ.

— Διάβολε, αὐτὴ δὲν εἶνε τροφοδότις· καὶ δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ τὴν κρεμάσουν. Ὡστόσον ἰδοὺ τὰ κατορθώματα τῶν ἀθλίων αὐτῶν σκαπανέων, ὅταν τοὺς ἀφίνουν ἐλευθέρους ! Καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν ποῦ εἶνε ;

Ὁ Δεβὼτ διηγήθη τὰ συμβάντα.

— Τὸ προεῖδα, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ. Εἶχον θέσει ἐπίτηδες τοὺς χωρικοὺς ὄπισθεν τῶν εὐγενῶν, διὰ νὰ προλάβω αὐτὰ τὰ δυστυχήματα. Πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου, Λαβερνῆ, ὅταν θὰ γείνῃς στρατηγός, νὰ μὴ ἀφίνῃς ποτὲ εἰς τὴν διάθεσίν του τὸν χωρικόν, τὸν ὁποῖον ἔχεις ἐξοπλίσει. Εἶνε παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον δίδουν ἕνα σπαθὶ εἰς τὸ χέρι· ἢ θὰ βγάλῃ τὰ ὀμάτιά του ἢ κάποιον θὰ σκοτώσῃ.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἐὰν ποτε θὰ γείνω στρατηγός, ὡς ὑμεῖς, θὰ γείνητε στρατάρχης τῆς Γαλλίας, θὰ ἐνθυμῶμαι εἰσέτι τὰ καλά σας μαθήματα, τῶν ὁποίων θὰ ἐπωφεληθῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Ἀλλά, στρατηγέ μου, εὐαρεστηθῆτε νὰ μεριμνήσητε ὀλίγον περὶ τοῦ πτωχοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις ἀδημονεῖ.

— Τί ζητεῖ, ἀφοῦ ζῇ.

— Ἀναμένει τὴν ἄδειάν σας, ὅπως μεταβῇ καὶ καθησυχάσῃ τὴν σύζυγόν του. Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε, ὅτι σᾶς ἐνόησα καλῶς ;

— Μάλιστα, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπεν ὁ Δεβώτ, μάλιστα, σῶτέρ μου.

— Εἶμαι ἁπλοῦς εὐπατρίδης, κύριε, δὲν εἶμαι ἀξιωματικός, ἀλλὰ λογίζομαι πολὺ εὐτυχής, ὅτι ἠδυνήθην νὰ σᾶς εὐαρεστήσω.

— Νὰ μὲ εὐχαριστήσετε, ἐψιθύρισεν ὁ Δεβώτ, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ. Εἶσθε πολὺ μετριόφρων, κύριε!

— Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ εὕρετε τὴν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, γελῶν πρὸς τὸν Δεβώτ, ὅστις ἀπῆλθεν ὑποκλινόμενος.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, θὰ μεταβῶ πρὸς τοὺς ὀλίγον ἀπέχοντας ἐντεῦθεν φίλους μας, τοὺς ὁποίους φοβοῦμαι ὅτι ἀφήκαμεν ὄπισθεν, ἕνεκα τῆς ταχύτητός μας.

— Μάλιστα, πήγαινε· τοὐλάχιστον πρέπει ὁ κύριος τροφοδότης νὰ σᾶς παραχωρήσῃ φιλοξενίαν εἰς τὸν οἰκόν του, εἶνε χρέος του. Ὁ ἀγαπητὸς προγεγραμμένος Βελαίρ, προσέθηκε χαμηλοφώνως, καὶ σὺ φίλτατε Λαβερνῆ, θὰ εἶσθε ἐδῶ ἐξαίρετα, τρέξε, τρέξε !

Ὁ Γεράρδος μόλις εἶχε προχωρήσει, ὅτε ἀνεῦρε τοὺς συντρόφους του, ὀρθίους ἐπὶ τῶν ἀναβολέων καὶ ἐπισπεύδοντας τὸ βάδισμα τῶν ἵππων των διὰ τῶν πτερνιστήρων καὶ διὰ τῆς φωνῆς, ὅπως προφθάσωσι τοὺς προχωρήσαντας, περὶ ὧν ἤρξαντο ἤδη ν' ἀνησυχῶσιν.

Ὁ ἀββᾶς εἶχεν ἀπολέσει τὸν πῖλόν του καὶ ἓν τῶν σανδαλίων του, ὁ δὲ Βελαὶρ ἐκραύγαζε καλῶν τὸν Γεράρδον μεγαλοφώνως.

— Ἡσυχάσατε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τίποτε δὲν συνέβη παρὰ μόνον, ὅτι ἐσώσαμεν τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου,

ὅστις θὰ μᾶς προσφέρῃ καλὸν δεῖπνον πρὸς ἀνταμοιβήν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε στενάζων ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις ἔπεσε μᾶλλον ἢ κατῆλθε τοῦ ἵππου στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεράρδου, ὃν ὁ Βελαὶρ ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρός.

Τοιουτοτρόπως εἰσῆλθον εἰς τὸν πύργον, μέχρι τῆς πεφωτισμένης αἰθούσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἤδη ὁ Ρυβαντέλ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δεβὼτ κατήρχετο τὴν κλίμακα, προηγούμενος τῆς Βιολέττας, ἥτις ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς της ἐνθέρμους εὐχαριστίας.

— Κύριοι, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμφιτρύων, φωτίζων διὰ τριφώτου κηροπηγίου τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς Βιολέττας.

Ὁ Βελαὶρ πελιδνός, ὀπισθοχώρησεν. Ἡ Βιολέττα ἀφῆκε κραυγὴν ὑπόκωφον.

Ἡ κραυγὴ καὶ ὁ τρόμος παρῆλθον ἀπαρατήρητοι διὰ τὸν Δεβώτ, ὃν ὁ Ἰασπῖνος ἔσπευσε νὰ ἐναγκαλισθῇ.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ρυβαντὲλ εἶχον παρατηρήσει τὰ πάντα. Καὶ ὁ μὲν στρατηγὸς οὐδὲν ἐνόησεν, ὁ δὲ Γεράρδος ἐθλίβη βλέπων τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ἐζωγραφημένην εἰς τὸ πρόσωπον τῶν δύο ἐραστῶν.

Ἀφοῦ καὶ ὁ Δεβὼτ περιεπτύχθη ἐνθέρμως τὸν Ἰασπῖνον,

— Ὁ ἀναδοχός μου, ἐδῶ! ἀνέκραξεν, ὁ ἀναδοχός μου εἰς τὸν πύργον μου!.. μαζῆ μὲ αὐτοὺς τοὺς κυρίους!.. Λοιπόν... ὁ κύριος ἀξιωματικὸς θὰ εἶνε τότε ὁ κύριος Λαβερνῆ!..

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Ἀληθῶς, ἐξηκολούθησεν ὁτ ροφοδότης τὸ ὄνομα Λαβερνῆ μοὶ φέρει εὐτυχίαν! Τί σύμπτωσις! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, ἠκάλλιον νὰ εἰπῶ, εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας μητρός του, ὅταν ἐπήγαινα μὲ τὰς προμηθείας μου εἰς Φλάνδρην, ἐπανεῦρον κατὰ τύχην τὸν ἀνάδοχόν μου, ἕνα ἀνάδοχον τὸν ὁποῖον δὲν εἶδα ἐξ φορὰς ὅλας ὅλας εἰς τὴν ζωήν μου — Τί καλὴ τύχη! Φαντασθῆτε ὅτι πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ συνήντησα τὴν Βιολέτταν, ἥτις μόλις εἶχε μάθει τὴν ἀσθένειαν τοῦ πατρός της, καὶ ἥτις συνήνεσε νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ αὐτοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ ἐνυμφεύθην τὴν Βιολέτταν! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ αὐτοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ ἐνυμφεύθην τὴν Βιολέτταν! Φαντασθῆτε τέλος πάντων ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἄνευ τοῦ κυρίου κόμητος, θὰ ἤμην νεκρός. Μάλιστα! ἂν ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐβράδυνεν ἓν δευτερόλεπτον, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ, ἐν τούτοις ἓν δευτερόλεπτον σᾶς λέγω, ἀνάδοχέ μου, ἂν ἐβράδυνεν, ἡ σύζυγός μου θὰ ἦτο χήρα... καὶ τί χήρα!.. Ὁριστικῶς, ὁ κύριος Λαβερνῆ εἶνε πάντοτε δι' ἐμὲ ἀφορμὴ εὐτυχίας!

Ὁ Βελαὶρ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Γεράρδον μετ' ἐκφράσεως ἀνεκφράστου λύπης καὶ εὐγενοῦς ἐπιπλήξεως· ἔπειτα οἱ ὡραῖοί του ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν καὶ ὁ νεανίας ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Ἐνῷ δὲ ἕκαστος ἦτο οὕτως ἀπασχολημένος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων, ἡ κεφαλὴ τοῦ Λαγκομπέρζ, ἠλλοιωμένη τὴν ὄψιν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμός του, διαστελλόμενος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου, προσηλοῦτο ἀπλήστως ἐπὶ τοῦ Βελαίρ, ὅστις δὲν ἔβλεπεν αὐτόν. Ὁ σκελετώδης ἀνήρ, βεβαιωθεὶς ὅτι κανεὶς δὲν τὸν εἶδε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, κατέστειλε τὴν παραφορὰν ἀγρίας χαρᾶς καὶ ἐξηφανίσθη ὡς σκιά, εἰς τὸν προθάλαμον.

Ὁ Γεράρδος δι' ἐνθαρρύνσεων καὶ ὑποσχέσεων καθησύχασε τὸν Βελαίρ. Ὁ Ἰασπῖνος ἔπαυσεν ἐναγκαλιζόμενος τὸν Δεβώτ, ὅστις εἶχεν ἐξαντλήσει πάσας αὐτοῦ τὰς θωπείας καὶ ἀνέκτησε τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Βιολέττα εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλονίζηται καὶ ν' ἀναζητῇ στήριγμα, ὅπερ προσέφερεν αὐτῇ εὐγενῶς ὁ γηραιὸς στρατηγός.

— Εἶχε γίνει λόγος νὰ δειπνήσωμεν μοῦ φαίνεται; εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος μὲ τὴν λεπτὴν φωνήν του.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ἀναστενάζων, νὰ δειπνήσετε!.. Πῶς τὸ λέγετε αὐτὸ μὲ τόσην ἀφέλειαν, ἀνάδοχέ μου!.. Νὰ δειπνήσετε!... Αὐτὸ καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμνον ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδῶ! Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπρογευμάτισαν, ἐγευμάτισαν καὶ ἐδείπνησαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀγαπητέ μου ἀνάδοχε... νὰ δειπνήσετε!..

Ἡ ἔξαψις τοῦ Δεβὼτ προὐκάλεσε τὸν ἄσβεστον γέλωτα τοῦ στρατηγοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Γεράρδου.

— Δὲν ἔχω οὔτε μίαν ψίχαν ξηροῦ ἄρτου, οὔτε μίαν στάλαν ξεῖδι διὰ νὰ προσφέρω ὡς γαμήλιον γεῦμα εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτὴν σύζυγον, διὰ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἑτοιμάζετο βασιλικὸν συμπόσιον ἑκατὸν μαγείρων! Νὰ κοιμηθῇ τις χωρὶς νὰ γευματίσῃ σήμερον! εἰς πύργον ὅπως ὁ ἰδικός μου! Ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας μέσα εἰς ἕνα κτῆμα ποῦ ἀξίζει μισὸ ἑκατομμύριον...

— Σᾶς ἀπομένει ἕνα πρᾶγμα καλλίτερον ἀπὸ τὸ δεῖπνον, εἶπε θαρραλέως ὁ Ρυβαντὲλ παρατηρῶν τὴν Βιολέτταν διὰ προκλητικοῦ βλέμματος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἐβύθιζε νέον ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βελαίρ.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος, μοῦ μένει ἡ σύζυγός μου!

Καὶ προὐχώρησε μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας καὶ μὲ προκλητικὸν στόμα πρὸς τὴν Βιολέττα, ἥτις ὠπισθοχώρησεν αἰδημόνως ἀπωθοῦσα αὐτόν.

— Πολὺ καλά! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, ἀφοῦ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μᾶς προσφέρετε, πρέπει τότε νὰ γευματίσω ἐν Βαλενσιέννῃ μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν πριγκίπων, γνησίων καὶ νόθων. Θὰ ὑπάγω. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῶ ἀπαγχονίζων ἕνα ἢ δύο σκαπανεῖς διὰ τὰς παρεκτροπάς των καὶ τὴν αὐθάδειάν των.

— Ἕνα ἀπὸ τὸ Βερρὺ πρὸ παντός, ἀνέκραξεν ὁ Δεβώτ, ἕνα μικρὸν ξανθόν, τὸν ὁποῖον διέκρινα, διότι μοῦ ἔσφιγγε τὸν λάρυγγα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Πολὺ καλά, θὰ τὸν εὕρωμεν αὐτὸν καὶ σεῖς, κυρία, ἔχετέ τινα νὰ μοὶ συστήσητε μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες σᾶς ἐνώχλουν; ἀναμνήσθητε καλῶς! προσέθηκεν ὁ εὔθυμος στρατηγός, ὅστις ἦτο πεπρωμένον φαίνεται, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην νὰ κάμνῃ ἐκ περιτροπῆς τὴν Βιολέτταν νὰ ἐρυθριᾷ ἢ νὰ ὠχριᾷ.

Ἡ Βιολέττα ἠρυθρίασε πράγματι, ἀλλ' ἐσιώπησεν.

— Χαίρετε, λοιπόν, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, χαῖρε εὐτυχὲς ζεῦγος.

Ὁ Γεράρδος ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐννόει ν' ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ συνοδίας. Ὁ Ἰασπῖνος ἀντέστη εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Γεράρδου.

— Ὁ στρατηγός, εἶπεν, ἔχει ὁλόκληρον στρατὸν πρὸς ὑπεράσπισίν του, σὺ τοὐναντίον, κύριε Λαβερνῆ, τρέχεις μέγαν κίνδυνον, ἂν σὲ συναντήσῃ κανείς.

Ὁ Γεράρδος ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν ἀδβᾶ διὰ νεύματος φιλικοῦ.

— Εἶνε περίπατος δύο ὡρῶν, ἀπήντησεν.

Ὁ Δεβὼτ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας εἰς τὸν σωτῆρά του. Ὁ Ἰασπῖνος παρεκάλεσε τὸν στρατηγὸν διὰ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βλέμματος, συνιστῶν αὐτῷ ν' ἀποπέμψῃ τὸν Γεράρδον ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Γεράρδος εὑρὼν μόνην τὴν Βιολέτταν, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Εἶνε δυνατόν, κυρία, νὰ ὑπήρξατε τόσον σκληρά, ὥστε νὰ λησμονήσητε τοιουτοτρόπως καὶ νὰ θυσιάσητε ἕνα θελκτικώτατον νέον;...

— Κύριε... ἐψιθύρισεν ἡ Βιολέττα τεταραγμένη.

— Κατεστρέψατε τὸν πτωχὸν αὐτὸν Βελαίρ, προσέθηκεν ὁ Γεράρδος, εἴθε ὁ πλοῦτος τοῦ Δεβὼτ νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσον πιστοῦ ἐραστοῦ!

— Πιστοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ μὲ βιαιότητα προδιδουσαν τὸ ἀληθὲς αἴσθημά της· πιστὸς αὐτὸς ὁ ἄστατος, ὅστις ἔφυγεν πρὸ τριῶν μηνῶν χωρὶς νὰ μὲ ἐνθυμηθῇ!

— Ἀ! κυρία, ἔφυγε τὸν Λουβοὰ καὶ τὴν Βαστίλλην.

Ἡ Βιολέττα συνῆψε τὰς χεῖρας μετὰ παραφορᾶς καὶ ἀπήντησεν·

— Καὶ διατί δὲν μοὶ ἔγραφε τότε; ἐγὼ θὰ ἐπερίμενα!..

— Πολλάκις σᾶς ἔγραψεν· ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί του ὑπεξηρέθησαν ἴσως, καὶ ἐνῷ σᾶς ἐπετίμα αὐτὸς ἐπίσης, διότι τὸν ἐλησμονήσατε, σεῖς ἐδικαιώσατε τὴν ὑποψίαν του!

— Κύριε, ἤθελον νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, πτωχὸν γέροντα καὶ ἐγκαταλελειμμένον!

— Ὁ πατήρ σας θὰ ζήσῃ, ἔστω· ἀλλὰ

θὰ φονεύσητε τὸν Βελαίρ. Παρατηρήσατέ τον, εἶνε ζῶν ἄνθρωπος ἢ σκιά.

Ἡ Βιολέττα ἐπέθηκε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς, ἥτις ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον ἄλγος.

— Φεῦ! εἶπεν, ἀπώλεσα λοιπὸν τὰ πάντα, διότι ὁ πτωχός μου πατὴρ ἀπέθανεν ἤδη πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Αὐτὴ βέβαια δὲν εἶνε ἡ κλέπτρια, ἐψιθύρισε. Δὲν παγοδρομεῖ κανεὶς ὅταν πρὸ μικροῦ ἔχει κόψῃ τὸ χέρι του. Ἴσως ὅμως τὴν εἶχε στείλει καὶ ἡ καθ' αὐτὸ κλέπτρια γιὰ νὰ μὲ σύρῃ εἰς τὴν ἐνέδραν.

Διάβολε! πρέπει ν' ἀνοίξω τὰ 'μάτια. Βαδίζω ἀπάνω, σὲ παγίδας, εἰς τὸ ἑξῆς μακρυὰ ἀπὸ τῆς ἔμμορφαις γυναῖκες, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ κάνω καλὰ ἂν 'πάγω 'στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ 'πῶ τί μοῦ συμβαίνει. Ἀλλὰ τότε θὰ ἐκθέσω τὸν Βινιορὺ καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ τὰ ἔχῃ μαζύ μου, διὸ καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ στραφῇ κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὸν πόλεμον δι' ἐξόδων μου, ἔστω καὶ ἂν μοῦ κοστίσῃ τὸ δέρμα μου. Ἐπροχώρησα πολύ, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ σταθῶ. Ὡρκίσθην πῶς θ' ἀνακαλύψω μόνος μου τοὺς κλέπτας καὶ πρέπει νὰ φυλάξω τὸν ὅρκον μου.

Ὁ Μάξιμος ἔτρωγεν ἤδη τὸ τελευταῖόν του ὄστριον διαλογιζόμενος ταῦτα ὅτε εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν κύριον Βιλαγώς, πρώτην ταύτην φορὰν μετὰ τὴν ἑσπερίδα τοῦ *σκέτιν*.

Ἡ συνάντησις δὲν τῷ ἐφάνη δυσάρεστος. Ὁ Οὐγγρος ἰατρὸς ἦν εὐχάριστος σύντροφος εἰς τὸ φαγητόν. Ἤξευρε πολλὰ καὶ ἐδύνατο περὶ πάντων νὰ ὁμιλῇ.

Ἔβη πρὸς τὸν Μάξιμον τείνων τὴν χεῖρα καὶ μειδιῶν. Τῷ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του ὅτι τὸν συνήντα καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ.

— Δὲν σᾶς βλέπομε πειά, τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος. Τόσαις φοραὶς ἐπῆγα εἰς τὴν Λέσχην χωρὶς νὰ σᾶς συναντήσω.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Βιλαγώς· ἐπέρασα τρεῖς τέσσαρας νύκτας δίπλα σὲ μιὰ ἄρρωστη ποῦ ἐκινδύνευε. Τὴν ἔσωσα ὅμως καὶ ἀπὸ σήμερα θἀρχίσωμε τὸ *ούΐστ* εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς λαρυγγίτιδος ποῦ εἶν' ἐπιδημία. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλαι μου αἱ πελάτιδες βήχουν καὶ εἶμαι ἄνω κάτω.

Καὶ διέταξε δύο κοτελέτας καὶ αὐγὰ μὲ ἀμανίτας.

— Εἴδατε τῆς ἐφημερίδες σήμερα τὸ πρωΐ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Ὄχι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν διαβάζω ποτέ μου. Ἡ πολιτικὴ δὲν μ' ἀρέσει καὶ τὰ νέα τὰ μανθάνω ἀπὸ τῆς βίζιταίς μου, γιατὶ ἐπισκέπτομαι ὅλο γυναῖκες, ἐκείναις τὰ 'ξέρουν πολὺ καλά.

— Ὥστε γνωρίζετε, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χεριοῦ ποῦ ἔκλεψαν εἰς τὴν Μόργκ.

— Ναί, ἔμαθα. Περίεργο πρᾶγμα. Νὰ μὴ φοβοῦνται τὸν Ποινικὸν Κώδικα καὶ νὰ πᾶνε νὰ κλέψουν πρᾶγμα ποῦ χρησιμεύει εἰς τὴν ἀνατομίαν! Τίποτε δὲν εἶνε πλέον ἱερὸν διὰ τοὺς κλέπτας.

— Καὶ τί σκέπτεσθε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

—Τί διάβολο θέλετε νὰ σκεφθῶ! Ὅ,τι μοῦ εἶπαν 'ξέρω, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἱκανότητα νὰ μαντεύω τὰ αἰνίγματα, ἄλλως τε πολὺ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά!

Πέτε μου ὅμως καὶ τὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος, τοῦ ὁποίου εἶδα τὴν ἀρχήν. Θὰ εἶνε πλέον εὐχάριστον.

— Τίνος μυθιστορήματος;

— Τοῦ 'δικοῦ σας, τοῦ *σκέτιν*. Μήπως εἶνε ἀδιακρισία, νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις μὲ τὴν καλλονήν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψα;

— Πολὺ κακά, φίλτατε ἰατρέ.

— Ἀλήθεια; Κ' ἐμὲ μοῦ 'φάνηκε πῶς ἐφύγατε μαζύ.

— Πράγματι, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν συνοδεύσω, καὶ ἐπωφελήθην τῆς περιστάσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχα προΐδει τὴν λύσιν τῆς κωμῳδίας. Μήπως σᾶς ἀφῆκεν εἰς τὴν θύραν τοῦ *σκέτιν*; Τὴν ἐπερίμεναν;

— Μπά, ὄχι! Ἐδέχθη ἄνευ δυσκολίας τὴν συνοδίαν μου. Δὲν ἤθελε νὰ πάρωμε ἁμάξι, καὶ ἔτσι τῆς ἐπρόσφερα τὸν βραχίονά μου. Μὲ ὡδήγησε 'σὲ μιὰ γειτονιὰ ποῦ δὲν τὴν ἤξευρα πολὺ - πολύ, καὶ ὅταν ἐφθάσαμε στὸ σπίτι της, μοῦ εἶπε: «καλὴ νύκτα» κ' ἐμβῆκε μέσα.

— Πάρα πολὺ ἄγρια.

— Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν ἐκδρομή μου αὐτή, μὲ 'πῆραν ἀπὸ 'πίσω μερικοὶ λωποδύται, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγλύτωσα τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ θεῖός μου εἰς τὸ γραφεῖον. Αὐτὸ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον, καὶ μοῦ 'βρῆκε ἄμαξα.

— Διάβολε! Ἡ κυρία αὐτὴ μοῦ φαίνεται πολὺ ὕποπτος καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἦτο συνεννοημένη μὲ τοὺς λωποδύτας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐκυνήγησαν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ὑποπτεύομαι, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει τρόπους πριγγιπέσσης.

— Τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπατῶσι, πρὸ πάντων εἰς τὸ Παρίσι. Σ' αὐτὴ τὴν πόλιν ἡ γυναῖκες ἐξευγενίζονται ἀπὸ τὴν μιὰ 'μέρα 'ς τὴν ἄλλη. Στοιχηματίζω νὰ πάρω μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, μὰ ὡραία, νὰ τὴν 'ντύσω καθὼς πρέπει, νὰ τὴν βάλω 'σὲ πολυτελὲς σπίτι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περάσω γιὰ μεγάλη κυρία. Μ' ἑνὸς μηνὸς διδασκαλίαν θὰ σοῦ κάνῃ τὴν δούκισσα ἀριστούργημα.

— Ναί, πράγματι· ἀλλὰ 'μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ μελαγχροινὴ δὲν ἤτανε ποτὲ τοῦ δρόμου. Ἔξερω ἐγὼ ἀπ' αὐτά· εἶνε ἀπὸ τῆς καλαίς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Μοῦ εἶπεν ἕνα ὄνομα ἔτσι στὰ κουτουροῦ, πολὺ κοινό, κυρία Σερζάν.

Σὲ βεβαιῶ, ἰατρέ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε αἴνιγμα. Καὶ νὰ 'δῆς ποῦ εἶνε κάμποσαις 'μέραις, ποῦ ὅλο ἀσυνήθη πράγματα μοῦ συμβαίνουν. Φαντάζεσθε ποτέ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ὑπηρέτης εἶνε συστημένος εἰς τὸν θεῖόν μου ἀπὸ μίαν πλουσιωτάτην ξένην, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε τοὐλάχιστον ἐκ φήμης, τὴν κόμησσαν Γιάλτα;

—Ἂν τὴν γνωρίζω; Εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πελάτιδάς μου. Τώρα πρὸ μικροῦ μ' ἐφώναξε, καὶ θὰ περάσω ἀπὸ 'κεῖ, ἀφοῦ φάγω.

— Περίεργον! Ὁ θεῖός μου μοῦ εἶχε 'πεῖ, ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Νίκαιαν ἢ τὸ Μονακό.

— Ἐπῆγε πράγματι, ἀλλ' ἐπέστρεψε χθές. Φαίνεται ὅτι τὸ ταξεῖδι δὲν τὴν ὠφέλησε, ἀφοῦ ἔχει ἀκόμη τὴν ἀνάγκην μου.

— Ἔ! ἀφοῦ εἶσθε ὁ ἰατρός της, θὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας. Ἀκούω πάντα νὰ 'μιλοῦν γι' αὐτὴν τόσα παράδοξα καὶ φανταστικὰ πράγματα, ποῦ δὲν εἰξεύρω τί νὰ σκεφθῶ. Μοῦ φαίνεται 'σὰν πριγκιπέσσα τῆς *Χαλιμᾶς*.

— Σχεδὸν κάτι τέτοιο εἶνε, εἶπε γελῶν ὁ κύριος Βιλαγώς.

— Ἀλλὰ τέλος ποῦ εἶνε τὸ πριγκιπάτο της;

— Πολλὰ μοῦ ζητεῖτε. Ἔξερω μονάχα, πῶς εἶνε πάρα πολὺ πλουσία, καὶ ἔχει γοῦστα πολὺ ἰδιότροπα. Δὲν 'μπορεῖ ποτὲ νὰ σταθῇ εἰς ἕνα μέρος. Πρὸ καιροῦ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὰ μείνῃ ἐκεῖ τὸν χειμῶνα. Δὲν εἶχε περάσει μιὰ 'βδομάδα καὶ ἐγύρισε 'πίσω. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ φανῇ παράξενον, ἂν αὔριο φύγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

— Φαίνεται πῶς ὅλαι αἱ Ρωσσίδες εἶν' ἔτσι γεννημέναις.

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶναι Ρωσσίς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἰατρέ. Τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δεικνύει γι' αὐτὸ τὸ παιδί, καθὼς μοῦ εἶπαν, προέρχεται δι' εὐγνωμοσύνην ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ὅτε ἦτο αἰχμάλωτος εἰς Ρωσσίαν, προσέφερεν εἰς τὸν πατέρα τῆς κομήσσης.

— Πιθανὸν ὅτι κατῴκησεν εἰς Ρωσσίαν κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, ἀλλ' εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι εἶνε ὑπήκοος τοῦ Σουλτάνου.

— Μπά! Μήπως ἐδραπέτευσεν ἀπὸ κανὲν χαρέμι; Αὐτὸ δὰ θὰ ἦτο ἀριστούργημα.

— Ὄχι, ἀλλ' ἐγεννήθη εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, καὶ ἐνυμφεύθη ἕνα Ἕλληνα, ἀπὸ τὰς φαναριωτικὰς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου.

— Καὶ ὁ ἔνδοξος αὐτὸς σύζυγος ἀπέθανεν, ὑποθέτω.

— Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Ἡ κόμησσα εἶνε χήρα πρὸ τριῶν ἐτῶν.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τὴν ἐρωτήσω. Φαίνεται πολὺ νέα, ἀλλὰ θὰ πλησιάζῃ εἰς τὰ τριάντα.

— Εἶνε εὔμορφη, δὲν εἶν' ἔτσι ; γιατί μόνον ἀπὸ μακρὰν τὴν εἶδα.

— Ἐγὼ τὴν εἶδα ἀπὸ πλησίον, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν 'ξέρω τί νὰ 'πῶ. Εἶν' εὔμορφη ἢ ἄσχημη δὲν 'ξέρω καλὰ - καλά. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως, ὅτι γοητεύει ἐκεῖνον, ποῦ τὴν πλησιάζει. Παρ'ὀλίγον κ'ἐγὼ νὰ συλληφθῶ. Εἶνε γόησσα.

— Καὶ ἐκκεντρικὴ γόησσα. Λέγουν ὅτι ζῇ πολὺ ἰδιοτρόπως.

— Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Ἐξέρω πολλοὺς οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν νομίσουν γιὰ τρελήν. Ἀγαπᾷ πάρα πολὺ ὅλα τ' ἀνδρικὰ γυμνάσια. Κυνηγεῖ, σκοπεύει περίφημα μὲ τὸ πιστόλι, καὶ εἶνε ἄριστος ξιφομάχος.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν τὴν ἐμποδίζουν νὰ γίνῃ πάλιν ἡ λεπτοτέρα καὶ ἀγαπητοτέρα γυνή. Ἐνδύεται θαυμάσια καὶ περνᾷ εἰς τὸ *γοῦστο* καὶ τῆς Παρισιναῖς αὐταῖς.

Πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε σπίτι της ὅταν ἔχῃ ἑορτὴ καὶ δέχεται τοὺς φίλους της. Εἶνε μεγάλη κυρία ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἔχει πνεῦμα, ὥστε καὶ νὰ πωλήσῃ. Ὅλα τὰ 'ξεύρει : μουσικὴν καὶ ζωγραφικὴν καὶ ἂν ἤθελε νὰ γράφῃ μυθιστορήματα καὶ κωμῳδίας, βέβαια τὰ βιβλία της ἤθελον τύχει μεγάλης ὑποδοχῆς.

— Λογία, μ' ἄλλους λόγους.

— Ἄ, μπά. Εἶνε ἡ ἁπλουστέρα γυνὴ ἀπ' ὅσας ἐγνώρισα. Μιὰ φορὰ μόνον ἂν τῆς 'μιλήσετε θὰ συμμερισθῆτε τὴν γνώμην μου. Ἀλλὰ πῶς ἔτυχε νὰ μὴ πηγαίνετε σπίτι της, ὅλοι σας οἱ φίλοι πηγαίνουν.

— Εἰς τοὺς χορούς της ; Δὲν μὲ ἀρέσουν πολὺ αὐταὶ αἱ διασκεδάσεις. Βαρύνομαι τὸν θόρυβον τοῦ χοροῦ.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ξένος ἐκάμφθη μᾶλλον ὑπὸ του γοήτρου τῶν δύο μελανῶν ὀφθαλμῶν ἢ ὑπὸ τα ἐπιχειρήματα τοῦ ροδίνου της στόματος, καὶ ἔμεινεν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ πενθερά της, ἡ μόνη σύντροφος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ φυσικὸς καὶ ἄγρυπνος φύλαξ τῆς ὑπολήψεως τοῦ υἱοῦ της, δὲν εἶδε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν ἄκαιρον ἐκείνην φιλοξενίαν καὶ ἔκαμε πρὸς τὴν νύμφην της τὰς δεούσας παραστάσεις. Ἀλλ' ἡ νέα Πλακιώταινα, προσβληθεῖσα καιρίως, ἀπήντησεν ἀποτόμως πρὸς τὴν γραῖαν, ἀφεύκτως δέ θα ἐξερρηγνύετο μετὰ πατάγου τρομερὰ οἰκογενειακὴ θύελλα, ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ ξένου.

Τὰ μετὰ ταῦτα καλύπτει βαθὺ τὸ ἔρεβος τῆς νυκτός, ἢ μᾶλλον τῶν νυκτῶν, διότι εἶνε βεβαιωμένον ὅτι ὁ Ἀθηναῖος κύριος ἔμεινε δύο ἡμερόνυκτα ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ κουμπάρου, τίς οἶδεν ὑπὸ τίνων πειθόμενος λόγων. Τὸ πρᾶγμα ἐσκανδάλισε μέχρι φρενήτιδος τὰ σεμνότυφα γεροντια τῆς γειτονιᾶς, ἐπὶ συνεχεῖς ἑσπέρας ἔχοντα ἀντικείμενον συνδιαλέξεως τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καὶ προσπαθοῦντα, διὰ κακεντρεχοῦς ἀναδρομῆς εἰς τὸ παρελθόν, νὰ καταδείξωσιν ἀξίαν οἴκτου τὴν τύχην καί το μέτωπον τοῦ Πλακιώτη. Δύο πράγματα συνέβαλον κυρίως εἰς τὴν κραταίωσιν τῶν ὑπονοιῶν τοῦ κόσμου : πρῶτον, σοβαρά τις ἔρις μεταξὺ νύμφης καὶ πενθερᾶς, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα ἐπισυμβᾶσα, καθ' ἣν, ὡς ἐνωτίσθησαν οἱ γείτονες, πολλάκις ἐπανελήφθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθηναίου κυρίου μετ' ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων, καὶ δεύτερον, ἡ μετὰ ἐννέα μῆνας ἀκριβῶς γέννησις τῆς Βασιλικῆς, τὴν ἔκτακτον καλλονὴν τῆς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς ξένην ὅλως ἐπέμβασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μήτηρ τοῦ Πλακιώτη εἶχεν ἀποθάνει.

Καὶ πιθανὸν νὰ μὴ ἔχωσιν ἀπολύτως ἄδικον αἱ κακαὶ γλῶσσαι τῆς πολίχνης. Ἡ ἀρετὴ τῆς γυναικὸς εἶνέ τι εὐθραστότερον ὑάλου, διότι στηρίζεται ἐπὶ τῆς καρδίας, εὐμαλάκτου καὶ εὐενδότου, ἀντίροπος τῆς φυσικῆς ὁρμῆς, τόσῳ δυσκαταβλήτου παρὰ τοῖς ζῴοις. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἐτίθετο ὑπὸ τῆς κοινωνίας εἰς ὃ μέρος ἑδρεύει ἡ τῆς γυναικός, οὔτε εἰς τίμιος ἀνὴρ θὰ ὑπῆρχεν. Ὅσῳ ἰσχυρὰ καὶ διαρκὴς εἶνε ἡ πρὸς τὴν φύσιν πάλη, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ὀλίγαι γυναῖκες ὑπείκουσαι εἰς τὸ καθῆκον· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν θὰ κατίσχυε μέχρι τέλους, — καὶ κατὰ τοῦτο, νομίζω, ἡ γυνὴ εἶνε ὑπερτέρα. Ὑπό τους σημερινοὺς κοινωνικοὺς ὅρους, *μία* τιμία γυνή, ἀξίζει ὅσον *χίλιοι* τίμιοι ἄνδρες.

Διά τους παραδεχομένους, ὡς εἶπον, τὸ κληρονομικὸν τῶν διαθέσεων, ἡ πρὸς ἀνώτερα τῆς σφαίρας ἐν ᾗ ἐγεννήθη ἔμφυτος κλίσις τῆς Βασιλικῆς, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἐκ μεγάλων καταγωγήν της. Τοῦτο, οἱονεὶ ἀναγνωρίζων καὶ ὁ Λέων, πολλάκις, εἰς στιγμὰς θαυμασμοῦ τῇ ἀπέτεινε χάριν ἀστειότητος, τὴν ἐρώτησιν :

— Καλὲ τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη κόρη εἶσαι σύ ;

— Ὄχι ! ἀπήντα ἡ Βασιλική, διὰ τόνου ἐξαισίου εἰρωνικοῦ, ἐν ᾧ ἐφώτιζε τὴν μορφήν της χαρακτηριστικὸν μειδίαμα. Φεῦ ! ἦτο τόσῳ βεβαία περὶ τούτου ἡ πτωχὴ παιδίσκη . . .

Ἐν μέσῳ τοῦ βίου τῆς κραιπάλης καὶ τῶν ἡδονῶν, τὸν ὁποῖον ἦγεν ἀσώτως ὁ Λέων, συχνάκις, ὡς χρυσῆ ἀκτὶς διαπερῶσα τὰ σκότη, ἐπήρχετο ἡ ἀνάμνησις τῆς ἑλληνίδος παρθένου καὶ μετέβαλλε τὴν λάλον εὐθυμίαν του εἰς ρέμβην σιωπηλὴν εἴτε ἐν μέσῳ ἑταιρῶν, εἴτε ἐν μέσῳ φίλων εὑρισκομένου. Ἦτο γεγονὸς πλέον ὅτι διά την ὡραίαν κορασίδα ἠσθάνετό τι ἀγνότερον τῶν χαμηλῶν αἰσθημάτων, ἐν οἷς ἐκυλίετο ἀπό τινος, ὡς ἐν βορβόρῳ· ἡ ἀφελὴς ἀλλὰ θαμβοῦσα ἐκείνη καλλονή, κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἄδολον στοργήν, εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον εἰς τὸν σχεδὸν ἐκφαυλισθέντα ἄνθρωπον τοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐνίοτε, ὁσάκις ἐν ρέμβῃ μονήρη ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτοῦ ἡ Βασιλικὴ περίχρυσος καὶ περικαλλής, μέ την αἴγλην τῆς ἀνθηρότητος καὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἀνταναχλάσεως, ὡς εἶδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐρυθρᾷ αἰθούσῃ, ὑπό το φῶς τοῦ δύοντος ἡλίου, ἔφρισσεν ἐκ πόθου, ἀναλογιζόμενος πόσον θὰ ἐγίνετο ὡραῖον τὸ πλάσμα ἐκεῖνο μετὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη... Πλὴν ταχέως ἀπεδίωκε τὴν ζωηρὰν ἀνάμνησιν καί τας τολμηρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκασίας, ἐπανερχόμενος εἰς σκέψεις γαλήνης, οἵας ἐνέπνεεν αὐτῷ τὸ ἁγνὸν πρός την κόρην αἴσθημα, ὅλως ἀδελφικόν, ὥς το ἐνόμιζε, καὶ ἀμιγὲς πάσης ὑστεροβουλίας.

Σκέψις τις, τὴν ὁποίαν ἀνεκύκλου συνήθως καθ' ἑαυτόν, σχέδιον μερίμνης καὶ προστασίας ὑπὲρ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς μητρός του, πολλάκις τὸν ἐκράτει ἄγρυπνον τὴν νύκτα, καί τον ἐβασάνιζε, περίπλοκον, φαίνεται, καὶ δυςεπίτευκτον. Ἀλλά δεν ἐπέμενε καὶ πολύ. Ὁ Λέων ἦτο ἐκ τῶν χαρακτήρων ἐκείνων, οἵτινες ἄνευ πιέσεως καὶ ἀντιστάσεως, οὔτε ἰσχυροὶ εἶνε οὔτε ἐνεργητικοί· ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ ἀναδείκνυται παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀντιλογίας, ὅπως εἰς τὰ παιδία. Ὁ Χορτίδης τῷ ἔλεγε συνήθως : «Ὅταν με φυσᾷ ἡ θύρα, ἀρκεῖ νὰ σοῦ εἴπω νά την ἀφήσῃς ἀνοικτήν, διὰ νά την κλείσῃς ἀμέσως· ἀπαράλλακτα μεταχειρίζονται καί τα μωρά.»

Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα ἐπί τινα χρόνον, ἤρεμον κατά το φαινόμενον καὶ εὐτυχῆ. Ἡ τύχη τῶν ἡρώων μου θὰ ἔμενεν ἴσως ἐπὶ πολὺ ἀμφίβολος καὶ ἀόριστος, ἐὰν δὲν ἐπήρχετο γεγονός τι, ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος μετά την πρόςληψιν τῆς Βασιλικῆς, τὸ ὁποῖον ἐπέσπευσε τὰς ἀποφάσεις καὶ μετέβαλεν οὐσιωδῶς, ἢ μᾶλλον διηυκρίνησε τὰ αἰσθήματα τοῦ Λέοντος.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ κύριος Μιχαὴλ Ρόδιος ἐώρταζε διὰ μεγάλου χοροῦ τὰ γενέθλιά του. Τὸ γνωστὸν ἡμῖν παρά την πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος μέγαρον, ἀπήστραπτε φαιδρῶς ἐκ τῶν φώτων, καὶ φθόγγοι μουσικῆς, κατισχύοντες τοῦ θορύβου καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, ἔφθανον μέχρι τῶν θαμιστῶν τοῦ ἀπέναντι καφείου, οἵτινες εἰς τὸ ὕπαιθρον καθήμενοι ἀπήλαυον τῆς ὡραίας ἀττικῆς νυκτός. Οἱ πλεῖστοι τούτων ρομαντικοὶ νέοι καὶ μετεωροκοποῦντες, διότι δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ ἦνε ὑλικώτεροι, πτωχοὶ καὶ ἄσημοι, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ θύραι τοῦ μεγάλου κόσμου ἦσαν κεκλεισμέναι, διέκοπτον τὴν μακαρίαν ὀνειροπόλησιν καὶ ἐθεώρουν μετὰ ζηλοτύπου ὄμματος τὰς πολυτελεῖς ἁμάξας τῶν πλουσίων, αἵτινες κατέφθανον ἀλλεπάλληλοι ἤδη ἀπὸ τῆς ἑνάτης. Ὅ,τι ἔξοχον ἐνέκλειεν ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἐν τῷ πλούτῳ, ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῇ διπλωματίᾳ, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐσταμάτησεν ἐκεῖ, ὑπό το ἀρχαιοπρεπὲς περίστυλον τοῦ μεγάρου καὶ πρὸ τῆς χρυσοτεύκτου πύλης, ἀνῆλθε τὰς μαρμαρίνας καὶ

ταπητοστρώτους βαθμίδας, τὰς διηκούσας διὰ χρυσοῦ καὶ βελουδίνου ἐρείσματος, ἐθαύμασε τὸν φιλόκαλον κόσμον τοῦ προδρόμου μέ τας λαμπρὰς τοιχογραφίας καί τα ἀγάλματα, ἐξεχύθη δ' ἐκεῖθεν εἰς τὰς εὐρείας καὶ φωταυγεῖς αἰθούσας, τὰς πλήρεις ἀνθέων καὶ καλλονῶν. Ὦ αἰ καλλονάι! πῶς ἤστραπτον θαυμάσιαι ὑπό το φῶς των λαμπτήρων καὶ τῶν κηρίων, ἀντανακλώμενον πανταχοῦ ἐπὶ τῆς στιλβηδόνος τοῦ πέριξ πολυτελοῦς διακόσμου· πῶς ἀνεδεικνύοντο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἴγλης τῶν χρωμάτων καί της ποικιλίας, ὑπό τας πλουσίας ἐσθῆτας καί τους τιμίους λίθους, ἀποπνέουσαι μεθυστικὴν εὐωδίαν, ὡς ὄντα ἄλλου κόσμου, ἅτινα συνήγειρεν ἐκεῖ ἡ μαγεία τῆς μουσικῆς.

Ἀλλ' ἡ Βασιλικὴ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὑπερεῖχε πασῶν, τὸ κάλλος τὸ ἄμεμπτον καί την χάριν τὴν ἀμίμητον. Ἦτο περιβεβλημένη τὴν ἐθνικὴν στολήν, κατά το σύνηθες, τηλαυγὴς ὡς ἀστὴρ ἐκ τῆς μετάξης, τοῦ χρυσοῦ καί των ἀδαμάντων. Ὁ Λέων εἶχεν ἐπιμεληθῆ ἰδιαζόντως τῆς πολυτελοῦς ἐκείνης περιβολῆς, αὐτὸς παραγγείλας ἐν Καλάμαις τὴν ἐρυθρὰν μεταξίνην ἐσθῆτα, αὐτὸς φροντίσας περί τοῦ κομψοῦ διαδήματος, αὐτὸς ἐκλέξας τὰ πέδιλα, ἀκόμη καί τὰ χειρόκτια. Πλουσίως λοιπὸν καὶ ἐπιχαρίτως ἐνδεδυμένη, καλλονὴ ὑπέροχος, καταγοητεύουσα διὰ τῶν εὐγενῶν καὶ οἰκείων τρόπων, δὲν ἐδύνατο νὰ ᾖνε παρά το ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ τῆς κοινῆς ὁμιλίας. Εἰς ὅλους τοὺς κύκλους, πάντες ἔκρινον ἀναγκαῖον νὰ ἀνταλλάσσωσι μεταξὺ ἄλλων καί τας περὶ τῆς Βασιλικῆς κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις των. Αὐτὸς ὁ σοβαρὸς καὶ ἐπίσημος κύκλος ἐξ ὑπουργῶν, διπλωματῶν, ἀνωτέρων στρατιωτικῶν, ὁ συγκροτούμενος πάντοτε πέριξ τοῦ γλυκέος καὶ μειλιχίου πρωθυπουργοῦ, συχνάζοντος παρά τῳ ἠγαπημένῳ του Ροδίῳ καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς καθέδρας του, ἔλαβεν ἐπί τινα χρόνον θέμα ὁμιλίας τὴν περικαλλῆ Μεγαρίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶχον ἐπιδαψιλεύσει θωπείας καὶ ἐπαίνους.

Εἷς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου πρὸ πάντων, φέρων ἀκόμψως τὸ μέλαν κολόβιον, ἀλλ' ἐπιδεικνύων αὐταρέσκως τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἦτο πλήρης λάλου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς ὡραίας παιδίσκης· ἔβλεπεν ἐπί του προσώπου της ἀναλάμπον τὸ θεῖον τῶν προγόνων κάλλος καὶ εἰς τὸ εὐσταλὲς ἀνάστημα καί το εὔκολον στῆθος ἔβλεπεν ἐνσωματουμένην τὴν ἰδανικὴν τελειότητα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἐν τέλει προὐκάλει τὸν Φαλμεράϋερ, καίτοι νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, νὰ ἔλθῃ ἐν Ἀθήναις, νὰ ἴδῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ κατόπιν νὰ εἴπῃ ἂν οἱ Ἕλληνες ἐξεφυλίσθησαν ἢ ὄχι. — Τότε κάποιος ἐκ τῶν στρατιωτικῶν, διακρινόμενος ἐπὶ δηκτικῇ εὐφυολογίᾳ, ἐξήνεγκεν ὑπαινιγμούς τινας, ἀμφισβητοῦντας τὴν ἀγνότητα τοῦ ὑπέρ της κόρης ἐνθουσιασμοῦ τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου, καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἡτοιμάζετο νὰπαντήσῃ εἰς τὸ πείραγμα, ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς κλασικούς, τὸν καθησύχασεν ὁ μακαρίτης πρωθυπουργὸς διά της συνήθους του φράσεως :

— Μὴ χάνεσαι! δέν τα πιστεύουμε 'μεῖς αὐτά!

Πλὴν ἀλλοῦ ἄλλοι ἄλλως ὡμίλουν περὶ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἐὰν πλησιάσωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸν ὅμιλον ἐκεῖνον τῶν κομψῶν καὶ φαιδρῶν νέων, ὁ ὁποῖος κατηρτίσθη ἐν γωνίᾳ τινὶ ἀπομεμακρυσμένῃ τῆς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγνίου, θἀκούσωμεν γλῶσσαν τολμηρὰν καὶ ἄσεμνον. Τινὲς τῶν κυρίων τούτων μᾶς εἶνε ἤδη γνωστοί· ὁ Χορτίδης, ὁ Ἀστεριάδης, ὁ Φίλιππος Καλάτος, καὶ ἄλλοι μὲ ἐνδοξώτερα ὀνόματα, ἀλλὰ φαυλοτέραν καρδίαν.

— Χωρὶς τ' ἀστεῖα τόρα. . . ἐκείνη ἡ μικρὴ εἶνε καλλίτερη ἀπὸ ὅλες τῆς μεγάλαις· ἔλεγεν ὁ Χορτίδης.

— Ὦ! δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν, κομμάτι θεός! ἀνέκραξεν ἐνθέρμως μειράκιον δεκαεξαετές, ἀληθῶς τεθαμβωμένον ἐκ τῆς καλλονῆς, ἥτις ὡς μάγος ὀπτασία τῷ ἐπεφαίνετο τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Καὶ εἶχε δίκαιον! πῶς εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ γυνὴ τῷ προξεμειδία ὑπὸ πέπλον ἀκόμη, ὡς Ἴσις μυστηριώδης, ἄγνωστα ὑπισχνουμένη, νά μή τον σαγηνεύσῃ ἡ θέα δωδεκαετοῦς παρθένου, τόσῳ ὡραίας, ταὐτὰ ἴσως πασχούσης καὶ αἰσθανομένης ;

— Σοῦ ἀρέσει πολύ, Φωκίον! κἄτι πολὺ ἐνθουσιασμένος φαίνεσαι! τῷ ἀπήντησεν ὁ ἐξάδελφός του, κατά τι μεγαλήτερος, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ.

— Καλ' αὐτὴ ἀρέσει σ' ἐμᾶς τοὺς μεγάλους, καὶ σ'ἐσᾶς τοὺς μικροὺς δέν θ'ἀρέσῃ ; εἶπεν ὁ Ἀστεριάδης, καὶ πάντες ἐγέλασαν μέ το λυπηρὸν καὶ θρηνῶδες τοῦ ὕφους. Ἀφεύκτως ἰσχυρὸν πάθος θὰ ἐκίνει τὴν γλῶσσάν του.

Τότε ὁ Χορτίδης κύψας τῷ ἐψιθύρισεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! πῶς ὄχι, διάβολε! ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ ἐπορφυροῦντο αἱ παρειαί του· καὶ θὰ ἰδῆς . . . ἀπὸ ἀπόψε θἀρχίσω . . .

— Λὲς νὰ κατορθώσῃς τίποτε ;

— Parole σοῦ λέγω, στοιχηματίζω πῶς ἀπόψε θά την φιλήσω.

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολο . . . 'μπορεῖς νά τη φιλήσῃς καὶ μπροστὰ στὸν Λέοντα, ἔτσι χάριν φιλίας· εἶπεν ὁ Φίλιππος Καλάτος.

— Ἀμ δέ θά την φιλήσω 'μπροστά του! casus belli γυρεύεις ἐσὺ πάλι ;

Δὲν ἐδυνήθησαν καὶ πάλιν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, διότι ἦτο γνωστὸν τὸ ἔκτακτον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ὑπέρ της κόρης ἐδείκνυεν ὁ Λέων. Διὰ τοῦτο, τοιαῦται ὁμιλίαι ἐκ μέρους φίλων του, ἦσαν ἀνάρμοστοι καὶ βδελυκταί· ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων τόσῳ φαύλων δέν θα περιέμενέ τις εἰλικρινεστέραν διαγωγήν.

Ἡ συνομιλία διεκόπη, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Λέων, στηρίζων ἐπί του βραχίονος λευχείμονα νεάνιδα, κόρην ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐφημίζετο διά το ὑπερήφανον καὶ ἀρρενωπὸν κάλλος της, τὴν ἄκραν ζωηρότητα, καί τὴν προτίμησιν, ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν τελευταίως ὁ Λέων. Πολλοὶ ἔλεγον ὅτι εἶνε ἡ *συστηματικὴ ἐρωμένη* του, κατά τὴν φράσιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐρωτολόγων. Ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Λέοντος καὶ προὐχώρησε πρός τον ὅμιλον.

— Νά σας 'πῶ, κύριοι, δὲν χορεύετε ; ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Προτιμῶ τὸ κάπνισμα καί την συνομιλίαν, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Χορτίδης ἔχων περισσότερον τὸ θάρρος.

— Μπά . . . ὡραία ἀπάντησις· καί δεν καταβαίνετε τότε εἰς τὸ καφενεῖον ; Σηκωθῆτε γρήγορα νὰ χορέψετε ! . . . καί τα κορίτσια δὲν ἔχουν καβαλιέρους !

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπιτακτικῶς, μετεκίνει τὰ καθίσματα βιάζουσα τοὺς νέους νὰ ἐγερθῶσι, καὶ εἶτα, ὠθήσασα αὐτοὺς ἐμπρός, τοὺς ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὡς ποίμνιον ἀποσκιρτῆσαν εἰς τὴν μάνδραν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἔλεγεν ὁδηγοῦσα τοὺς χορευτάς· νά τους προσκαλεῖ ἐδῶ ἡ οἰκοδέσποινα καὶ αὐτοὶ νὰ κρύβωνται . . . νἀφίνουν τὰ γνωστά τους κορίτσια νὰ χορεύουν μὲ ξένους καβαλιέρους . . . Κωθώνια τοῦ διαβόλου, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!

— Ἀριστούργημα! ἔλεγεν ὁ Λέων γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Ἔπαυσαν τὰ ἀστεῖα, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου ἐπεκράτει ἐπίσημος σοβαρότης. Ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει ζωηρός, καὶ ὑπό τους γαργαλιστικοὺς ἤχους τῆς λαμπρᾶς ὀρχήστρας, οἱ φίλοι μας ἐκόντες ἄκοντες ἔλαβον μέρος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἀστεριάδης προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ εὐαρεστήσῃ τῇ Βασιλικῇ· αἱ περιποιήσεις του, τὰ βλέμματά του, οἱ τρόποι του, ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος, ὅστις τοὺς ἐπέβλεπε, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Μόνον ἐγένετο ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, ὅταν μετά τινας κύκλους στροβίλου, ὁ Κρίτων ἀπέθηκε τὴν περιπόρφυρον χορεύτριαν ἐπί του χείλους ἀνακλίντρου καὶ συνέσφιγξε διὰ τῶν δακτύλων τὸν βραχίονα, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσιώπησε, διπλασιάσας τὴν ἐπίβλεψιν. Ἡ Βασιλική, ἀθῶα καὶ ἀμόλυντος, ἐθεώρησε τὴν θλίψιν ἐκείνην ὡς ἀδεξιότητα, ὡς λάθος, τὸ ὁποῖον εὐκόλως συνεχώρησεν εἰς φίλον, τόσῳ καλὸν καὶ συμπαθῆ, οἷος τῇ ἦτο ὁ Ἀστεριάδης.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

Pièrre Zaccone: « Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων », Δραχμὰς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἤτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δὲ-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » Δραχ. 1 (1,20)

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*